



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев 3826/2021  
10.09.2021. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове, Београд, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20581/18 од 18.02.2021. године, у седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20581/18 од 18.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20581/18 од 18.02.2021. године.

### Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9496/18 од 03.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 137.150,00 динара почев од 24.11.2011. године до 05.09.2013. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 20581/18 од 18.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна

ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет овог спора је захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка који је тужиоцу досуђен у претходној парници, у ситуацији када такав захтев није постављен у парници у којој су ти трошкови настали, а другостепеном пресудом тужбени захтев је правноснажно одбијен.

Према утврђењу, главна расправа у ранијој парници је закључена у време када је ступио на снагу Закон о извршењу и обезбеђењу (Сл глсник РС 31/11), по чијим одредбама није по сили закона било предвиђено право на законску затезну камату на трошкове поступка, а тужилац је у ранијој парници приликом закључења главне расправе пропустио да истакне захтев за законску затезну камату на износ трошкова поступка. Након исплате главнице (по основу досуђеног износа нематеријлане шете) и трошкова парничног поступка као споредног потраживања по правноснажној пресуди из раније парнице, покренут је овај поступак, тужбом поднетом 11.06.2018. године.

Побијана пресуда је заснована на схватању да се (у ситуацији када је главна расправа у ранијој парници закључена у време када је ступио на снагу Закон о извршењу и обезбеђењу (Сл глсник РС 31/11), по чијим одредбама није по сили закона било предвиђено право на законску затезну камату на трошкове поступка), о праву повериоца на законску затезну камату на досуђени износ трошкова поступка у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, одлучује у парничном поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку. Наиме, уколико странка (тужилац) истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави, односно не поднесе и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, не може у посебној парници да тражи исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова у другој парници, од пресуђења до исплате. Пропуштањем да истакне захтев за исплату законске затезне камате истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка, наступа преклузија за странку у погледу истицања тог права сагласно року који је предвиђен ЗПП – до закључења главне расправе. Изнето правно схватање у погледу примене матерјалног права побијаном одлуком исказано је и у одлуци Рев 1377/16, у којој је одлучивано о истоветном захтеву, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом.

Тужилац у ревизији указује на постојање другачије праксе, позивајући се на одлуку вишег суда којом је правноснажно усвојен захтев за исплату обрачунате законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка из друге (раније) парнице, за период од пресуђења до принудне наплате трошкова. Међутим, ради се о битно другачијој чињеничној и правној ситуацији, у којој је одлука у претходној парници донета у време важења Закона о извршном поступку (Сл. Гласник РС 125/04), који је изричитом одредбом омогућавао да се у извршном поступку оствари право на законску затезну камату на досуђене трошкове парничног поступка, а постала правноснажана пошто је ступио на снагу Закон о извршењу и обезбеђењу (Сл. Гласник РС 31/11), који не садржи наведену одредбу. Услед наведеног, у претходној парници тужилац у захтеву за накнаду трошкова поступка није истакао и захтев за исплату законске затезне камате, нити је наплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка могао тражити у извршном поступку, па је остварење тог права могло бити исходвано подношењем тужбе у посебној парници.

Имајући у виду изнето, предлоге ревизије за примену члана 404. став 1. ЗПП и околности због којих се по налажењу другостепеног суда тужбени захтев показао неоснованим, Врховни касациони суд је закључио да у овој парници није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе, као и да не постоји потреба за новим тумачењем права, разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

С обзиром да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.06.2018. године, у којој је означена вредност предмета спора износом од 30.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, то је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужиоца недозвољена.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија  
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић